

Svensk utgåva

Lagstiftning

Innehållsförteckning

I *Rättsakter vilkas publicering är obligatorisk*

- * Rådets förordning (EG) nr 2224/96 av den 18 november 1996 om fastställande för regleringsåret 1996/97 av den procentandel som avses i artikel 3.1a i förordning (EEG) nr 426/86 när det gäller beviljande av stöd till bearbetade produkter av tomat 1
- Kommissionens förordning (EG) nr 2225/96 av den 21 november 1996 om ändring av förordning (EEG) nr 1627/89 om uppköp av nötkött genom anbudsinfordran 2
- Kommissionens förordning (EG) nr 2226/96 av den 21 november 1996 om inledande av intervention i enlighet med artikel 6.4 i rådets förordning (EEG) nr 805/68 ... 4
- * Kommissionens förordning (EG) nr 2227/96 av den 21 november 1996 om fastställande av vissa riktkvantiteter för import av bananer till gemenskapen för första kvartalet 1997 ⁽¹⁾ 6
- * Kommissionens förordning (EG) nr 2228/96 av den 21 november 1996 om öppnande och förvaltning av en tullkvot för 50 000 ton durumvete med KN-nummer 1001 10 00 8
- Kommissionens förordning (EG) nr 2229/96 av den 21 november 1996 om fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker 12

II *Rättsakter vilkas publicering inte är obligatorisk*

Kommissionen

96/655/EG:

- * Kommissionens beslut av den 30 april 1996 om statligt stöd till förmån för La Seda de Barcelona SA beläget i El Prat de Llobregat, Katalonien och i Alcalá de Henares, Comunidad de Madrid ⁽¹⁾ 14

⁽¹⁾ Text av betydelse för EES

I

(Rättsakter vilkas publicering är obligatorisk)

RÅDETS FÖRORDNING (EG) nr 2224/96

av den 18 november 1996

om fastställande för regleringsåret 1996/97 av den procentandel som avses i artikel 3.1a i förordning (EEG) nr 426/86 när det gäller beviljande av stöd till bearbetade produkter av tomat

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 426/86 av den 24 februari 1986 om den gemensamma organisationen av marknaden för bearbetade produkter av frukt och grönsaker⁽¹⁾, särskilt artikel 3.3 i denna,

med beaktande av kommissionens förslag, och

med beaktande av följande:

För att uppmuntra till att avtal ingås mellan, å ena sidan, sammanslutningar av tomatproducenter och, å andra sidan, sammanslutningar av bearbetningsföretag eller bearbetningsföretag, föreskrivs i sådana fall i förordning (EEG) nr 426/86 att ett extra bidrag skall få betalas ut under vissa villkor.

För regleringsåret 1996/1997 bör man fastställa den "betydande bestämda procentandel" av den totala kvantiteten bearbetade tomater som omfattas av avtalen med producentsammanslutningarna.

Med tanke på den viktiga roll som sammanslutningar av tomatproducenter spelar i de medlemsstater som är producentstater är det lämpligt att bibehålla den procentandel av de tomatkvantiteter som omfattas av avtalen med producentsammanslutningar i förhållande till den totala bearbetade kvantiteten på samma nivå som för regleringsåret 1995/1996.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

För regleringsåret 1996/1997 skall den procentandel som avses i artikel 3.1a förordning (EEG) nr 426/86 fastställas till 80 %.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den sjunde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 18 november 1996.

På rådets vägnar

I. YATES

Ordförande

⁽¹⁾ EGT nr L 49, 27.2.1986, s. 1, senast ändrad genom förordning (EG) nr 2314/95 (EGT nr L 233, 30.9.1995, s. 69).

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 2225/96

av den 21 november 1996

**om ändring av förordning (EEG) nr 1627/89 om uppköp av nötkött genom
anbudsinfordran**

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 805/68 av den 27 juni 1968 om den gemensamma organisationen av marknaden för nötkött⁽¹⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 2222/96⁽²⁾, särskilt artikel 6.7 i denna, och

med beaktande av följande:

Genom kommissionens förordning (EEG) nr 1627/89 av den 9 juni 1989 om uppköp av nötkött genom anbudsinfordran⁽³⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 2159/96⁽⁴⁾, inleds uppköp av vissa kvalitetsgrupper genom anbudsinfordran i vissa medlemsstater eller regioner i en medlemsstat.

Tillämpningen av artikel 6.2–6.4 i förordning (EEG) nr 805/68 och behovet av att begränsa intervention till uppköp av de kvantiteter som behövs för att garantera marknaden ett rimligt stöd medför, på grundval av de

priser kommissionen har kännedom om, att förteckningen över de medlemsstater eller regioner i en medlemsstat där uppköp genom anbudsinfordran inletts, liksom de kvalitetsgrupper som kan komma i fråga för intervention, bör ändras i enlighet med bilagan till denna förordning.

De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för nötkött.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Bilagan till förordning (EEG) nr 1627/89 skall ersättas med bilagan till den här förordningen.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 25 november 1996.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 21 november 1996.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT nr L 148, 28.6.1968, s. 24.

⁽²⁾ EGT nr L 296, 21.11.1996, s. 50.

⁽³⁾ EGT nr L 159, 10.6.1989, s. 36.

⁽⁴⁾ EGT nr L 289, 12.11.1996, s. 12.

ANEXO — BILAG — ANHANG — ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ — ANNEX — ANNEXE — ALLEGATO —
BIJLAGE — ANEXO — LIITE — BILAGA

Estados miembros o regiones de Estados miembros y grupos de calidades previstos en el apartado 1 del artículo 1 del Reglamento (CEE) n° 1627/89

Medlemsstater eller regioner og kvalitetsgrupper, jf. artikel 1, stk. 1 i forordning (EØF) nr. 1627/89

Mitgliedstaaten oder Gebiete eines Mitgliedstaats sowie die in Artikel 1 Absatz 1 der Verordnung (EWG) Nr. 1627/89 genannten Qualitätsgruppen

Κράτη μέλη ή περιοχές κρατών μελών και ομάδες ποιότητας που αναφέρονται στο άρθρο 1 παράγραφος 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1627/89

Member States or regions of a Member State and quality groups referred to in Article 1 (1) of Regulation (EEC) No 1627/89

États membres ou régions d'États membres et groupes de qualités visés à l'article 1er paragraphe 1 du règlement (CEE) n° 1627/89

Stati membri o regioni di Stati membri e gruppi di qualità di cui all'articolo 1, paragrafo 1 del regolamento (CEE) n. 1627/89

In artikel 1, lid 1, van Verordening (EEG) nr. 1627/89 bedoelde Lid-Statens of gebieden van een Lid-Staat en kwaliteitsgroepen

Estados-membros ou regiões de Estados-membros e grupos de qualidades referidos no n° 1 do artigo 1° do Regulamento (CEE) n° 1627/89

Jäsenvaltiot tai alueet ja asetuksen (ETY) N:o 1627/89 1 artiklan 1 kohdan tarkoittamat laaturyhmät

Medlemsstater eller regioner och kvalitetsgrupper som avses i artikel 1.1 i förordning (EEG) nr 1627/89

	Categoría A					Categoría C		
	Kategori A					Kategori C		
	Kategorie A					Kategorie C		
	Κατηγορία Α					Κατηγορία Γ		
	Category A					Category C		
	Catégorie A					Catégorie C		
	Categoria A					Categoria C		
	Lid-Staat of gebied van een Lid-Staat					Categorie C		
	Categoría A					Categoría C		
	Luokka A					Luokka C		
	Kategori A					Kategori C		
	S	E	U	R	O	U	R	O
België/Belgique	×	×	×	×	×			
Danmark				×	×		×	×
Deutschland			×	×	×		×	×
España			×	×	×			
France				×	×		×	×
Ireland						×	×	×
Italia				×	×			
Nederland				×	×			
Österreich			×	×	×		×	×
Portugal			×	×	×			
Suomi				×	×			
Sweden				×	×			
Great Britain			×	×	×	×	×	×
Northern Ireland						×	×	×

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 2226/96
av den 21 november 1996
om inledande av intervention i enlighet med artikel 6.4 i rådets förordning (EEG)
nr 805/68

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 805/68 av den 27 juni 1968 om den gemensamma organisationen av marknaden för nötkött⁽¹⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 2222/96⁽²⁾, särskilt artikel 6.7 i denna, och

med beaktande av följande:

I artikel 6.4 i förordning (EEG) nr 805/68 föreskrivs att interventionen måste inledas i en medlemsstat eller i en region i en medlemsstat om, under två på varandra följande veckor, det genomsnittliga marknadspriset i gemenskapen, baserat på gemenskapens skala för klassificering, på okastrerade ungdjur av hankön som är yngre än två år, är lägre än 78 % av interventionspriset och det genomsnittliga marknadspriset i medlemsstaten i fråga, beräknat på samma sätt, är lägre än 60 % av interventionspriset.

När villkoren uppfylls måste alla erbjudanden som avser försäljning till intervention accepteras i medlemsstaten eller i regionen i medlemsstaten i fråga för de produkter

som avses i artikel 4 i kommissionens förordning (EEG) nr 2456/93 av den 1 september 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 805/68 vad beträffar allmänna och särskilda interventionsåtgärder för nötkött⁽³⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 2015/96⁽⁴⁾.

Ovannämnda villkor uppfylls med avseende på okastrerade ungdjur av hankön som är yngre än två år i Nordirland.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Intervention, i enlighet med artikel 6.4 i förordning (EEG) nr 805/68, skall inledas i de medlemsstater och den region som anges i bilagan till denna förordning över kategorier och kvaliteter som omfattas av denna.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 25 november 1996.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 21 november 1996.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT nr L 148, 28.6.1968, s. 24.

⁽²⁾ EGT nr L 296, 21.11.1996, s. 50.

⁽³⁾ EGT nr L 225, 4.9.1993, s. 4.

⁽⁴⁾ EGT nr L 269, 22.10.1996, s. 16.

ANEXO — BILAG — ANHANG — ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ — ANNEX — ANNEXE — ALLEGATO —
BIJLAGE — ANEXO — LIITE — BILAGA

Estados miembros o regiones de Estados miembros y grupos de calidades previstos en el artículo 1

Medlemsstater eller regioner og kvalitetsgrupper, jf. artikel 1

Mitgliedstaaten oder Gebiete eines Mitgliedstaats sowie die in Artikel 1 genannten Qualitätsgruppen

Κράτη μέλη ή περιοχές κρατών μελών και ομάδες ποιότητας που αναφέρονται στο άρθρο 1

Member States or regions of a Member State and quality groups referred to in Article 1

États membres ou régions d'États membres et groupes de qualités visés à l'article 1er

Stati membri o regioni di Stati membri e gruppi di qualità di cui all'articolo 1

In artikel 1 bedoelde Lid-Staten of gebieden van een Lid-Staat en kwaliteitsgroepen

Estados-membros ou regiões de Estados-membros e grupos de qualidades referidos no artigo 1º

Jäsenvaltiot tai alueet ja 1 artiklassa tarkoitettut laaturyhmät

Medlemsstater eller regioner och kvalitetsgrupper som avses i artikel 1

Estados miembros o regiones de Estados miembros	Categoría A	Categoría C				
Medlemsstat eller region	Kategori A	Kategori C				
Mitgliedstaaten oder Gebiete eines Mitgliedstaats	Kategorie A	Kategorie C				
Κράτος μέλος ή περιοχές κράτους μέλους	Κατηγορία Α	Κατηγορία Γ				
Member States or regions of a Member State	Category A	Category C				
États membres ou régions d'États membres	Catégorie A	Catégorie C				
Stati membri o regioni di Stati membri	Categoria A	Categoria C				
Lid-Staat of gebied van een Lid-Staat	Categorie A	Categorie C				
Estados-membros ou regiões de Estados-membros	Categoria A	Categoria C				
Jäsenvaltiot tai alueet	Luokka A	Luokka C				
Medlemsstater eller regioner	Kategori A	Kategori C				
	U	R	O	U	R	O
Northern Ireland	×	×	×			

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 2227/96

av den 21 november 1996

om fastställande av vissa riktkvantiteter för import av bananer till gemenskapen för första kvartalet 1997

(Text av betydelse för EES)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNA KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 404/93 av den 13 februari 1993 om den gemensamma organisationen av marknaden för bananer⁽¹⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 3290/94⁽²⁾, särskilt artikel 20 i denna, och

med beaktande av följande:

Enligt artikel 9.1 i kommissionens förordning (EEG) nr 1442/93⁽³⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 1409/96⁽⁴⁾, skall de riktkvantiteter för utfärdande av importlicenser för varje kvartal som uttrycks i procentuella andelar av de kvantiteter som tilldelats de olika länder eller grupper av länder som anges i bilaga I till kommissionens förordning (EG) nr 478/95⁽⁵⁾, ändrad genom förordning (EG) nr 702/95⁽⁶⁾ fastställas i förhållande till uppgifter och prognoser rörande den gemensamma marknaden.

Analysen av uppgifterna dels om de kvantiteter bananer som saluförts i gemenskapen 1996, särskilt den faktiska importen under första kvartalet och dels om prognoserna för försörjning och konsumtion på den gemensamma marknaden under första kvartalet 1997 visar att för att uppnå en tillfredsställande försörjning i hela gemenskapen bör en riktkvantitet som uppgår till 33 % av den kvantitet som tilldelats ursprungsområdet inom tullkvoten fastställas för varje ursprungsområde.

Mot bakgrund av samma uppgifter bör det enligt artikel 9.2 i förordning (EEG) nr 1442/93 fastställas vilken tillåten kvantitet som varje aktör i kategori A och B kan begära för första kvartalet 1997.

De riktkvantiteter som avses i artikel 14.1 i samma förordning bör också fastställas för utfärdandet av importlicenser

för traditionella bananer som har sitt ursprung i länderna i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet (AVS).

Bestämmelserna i denna förordning bör träda i kraft direkt före perioden för inlämnande av ansökningar om licenser avseende första kvartalet 1997.

Förvaltningskommittén för bananer har inte yttrat sig inom den tid som dess ordförande har bestämt.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De riktkvantiteter som anges i artikel 9.1 i förordning (EEG) nr 1442/93 för import av bananer inom ramen för den tullkvot som anges i artiklarna 18 och 19 i förordning (EEG) nr 404/93 skall för hela gemenskapen för första kvartalet 1997 fastställas till 33 % av de kvantiteter som fastställts för varje land eller grupp av länder som anges i bilaga I till förordning (EG) nr 478/95.

För import av bananer som har sitt ursprung i Costa Rica, Colombia och Nicaragua skall riktkvantiteterna vara tillämpliga dels för ansökningar om importlicenser avseende kategorierna A och C och dels avseende kategori B.

Artikel 2

Den tillåtna kvantiteten för varje aktör i kategori A och B som anges i artikel 9.2 i förordning (EEG) nr 1442/93 skall för första kvartalet 1997 fastställas till 35 % av den kvantitet som aktören tilldelats i enlighet med artikel 6 andra stycket i ovannämnda förordning.

Artikel 3

De riktkvantiteter som anges i artikel 14.1 i förordning (EEG) nr 1442/93 för import av traditionella bananer som har sitt ursprung i AVS-staterna skall för första kvartalet 1997 fastställas till 31 % av de traditionella kvantiteterna som fastställts för varje ursprungsområde i bilagan till förordning (EEG) nr 404/93.

Artikel 4

Denna förordning träder i kraft samma dag som den offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

⁽¹⁾ EGT nr L 47, 25.2.1993, s. 1.

⁽²⁾ EGT nr L 349, 31.12.1994, s. 105.

⁽³⁾ EGT nr L 142, 12.6.1993, s. 6.

⁽⁴⁾ EGT nr L 181, 20.7.1996, s. 13.

⁽⁵⁾ EGT nr L 49, 4.3.1995, s. 13.

⁽⁶⁾ EGT nr L 71, 31.3.1995, s. 84.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 21 november 1996.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 2228/96

av den 21 november 1996

om öppnande och förvaltning av en tullkvot för 50 000 ton durumvete med
KN-nummer 1001 10 00

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 1095/96 av den 18 juni 1996 om genomförande av medgivandena i lista CXL som fastställts sedan förhandlingarna enligt GATT artikel XXIV.6⁽¹⁾ avslutats, särskilt artikel 1 i denna, och

med beaktande av följande:

Gemenskapen har inom ramen för WTO förbundit sig att, per regleringsår och från och med den första januari 1996, upprätta en tullkvot för vilken avgiften fastställts till 0 för kvantiteter på 50 000 ton för durumvete med ett lägsta innehåll av kärnor med glasaktigt utseende på 73 %. Denna kvot finns med i lista CXL som gemenskapen lämnat in till WTO.

Denna import bör omfattas av villkoret att en importlicens skall uppvisas. Det är därför nödvändigt att fastställa villkoren för utfärdandet av sådana licenser.

För att säkerställa tillfredställande förvaltning av importen bör ett garantisystem införas. Eftersom det finns risk för spekulation på grund av att det inte skall betalas någon avgift bör tillgången till sådan import begränsas till de importörer som har ställt en säkerhet för import, bevisar att de har varit verksamma inom spannmålshandeln sedan minst tolv månader tillbaka och som är registrerade i den medlemsstat där ansökan lämnas in.

Bestämmelserna om organisering av import och i synnerhet de bestämmelser som gäller kungörelser om inbjudan till ansökningar om importlicenser skall antas enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 23 i rådets förordning (EEG) nr 1766/92⁽²⁾, senast ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 923/96⁽³⁾.

De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för spannmål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. En tullkvot på 50 000 ton durumvete med KN-nummer 1001 10 00 med ett lägsta innehåll av kärnor

med glasaktigt utseende på 73 % skall öppnas för regleringsåret. Med avseende på regleringsåret 1995/96 är dock högsta tillåtna importkvantitet 25 000 ton. Importavgiften inom kvoten skall vara 0. Importen skall omfattas av en importlicens utfärdad i enlighet med bestämmelserna i denna förordning.

2. Bestämmelserna i kommissionens förordning (EEG) nr 3719/88⁽⁴⁾ skall tillämpas, om inte annat fastställs i den här förordningen.

3. Bestämmelserna i kommissionens förordning (EEG) nr 1249/96⁽⁵⁾ skall inte tillämpas för de licenser för durumvete som det ansökts om i enlighet med den här förordningen, om inte annat fastställs i denna förordning.

Artikel 2

1. En ansökan om importlicens för den kvantitet som avses i artikel 1.1 skall antas endast om den uppfyller följande villkor:

a) Den skall gälla en kvantitet på mellan 500 och 5 000 ton durumvete som skall importeras.

b) När ansökan lämnas in av en företrädare skall uppdragsgivarens namn och adress anges.

c) Ansökan skall åtföljas av

— bevis för att sökanden är en fysisk eller juridisk person som sedan minst tolv månader har varit verksam inom spannmålshandeln samt att sökanden är registrerad i den medlemsstat där ansökan lämnas in,

— bevis för att en säkerhet på fem ecu per ton har ställts hos den behöriga myndigheten i medlemsstaten i fråga, som garanti för sökandens ärlighet,

— den sökandes skriftliga förbindelse att vid inlämnandet av deklarationen om övergång till fri omsättning ställa en säkerhet för att vetet i fråga kommer att importeras och att säkerhetsbeloppet kommer att motsvara den avgift som föreskrivs i artikel 10 i förordning (EEG) nr 1766/92 och som gäller på ansökningsdagen, samt

— den sökandes skriftliga försäkran om att han lämnat in endast en ansökan. Om sökanden lämnar in mer än en ansökan om importlicens för samma produkt skall ingen av hans ansökningar antas.

⁽¹⁾ EGT nr L 146, 20.6.1996, s. 1.

⁽²⁾ EGT nr L 181, 1.7.1992, s. 21.

⁽³⁾ EGT nr L 126, 24.5.1996, s. 37.

⁽⁴⁾ EGT nr L 331, 2.12.1988, s. 1.

⁽⁵⁾ EGT nr L 161, 29.6.1996, s. 125.

Importlicensansökningarna för durumvete av den höga kvalitet som fastställs i bestämmelserna i artikel 1 och som lämnats in mellan den 1 januari 1996 och det datum då denna förordning träder i kraft skall betraktas som inlämnade i enlighet med denna förordning. För detta ändamål skall medlemsstaterna, inom 15 dagar efter det att denna förordning har trätt i kraft, via telex, telefax eller telegram underrätta kommissionen om de kvantiteter som finns med i importlicensansökningarna för durumvete av hög kvalitet som uppfyller bestämmelserna i artikel 1, som inlämnats under ovannämnda tidsperiod. Om importlicenserna utfärdats under ovannämnda period skall medlemsstaterna inom samma tidsfrist lämna information om kvantiteter för vilka det

- genom representativa prover som tagits av tullmyndigheterna i enlighet med artikel 6 i förordning (EG) nr 1249/96 och kommissionens förordning (EG) nr 1502/95⁽¹⁾ och, om dessa prover inte är tillgängliga,
- genom ett köpekontrakt, eller
- genom ett kvalitetsintyg

kan bevisas att kvaliteten på det som har importerats eller som skall importeras uppfyller bestämmelserna i artikel 1. När det gäller de importlicenser för durumvete som utfärdats eller använts under ovannämnda tidsperiod skall den säkerhet som avses i artikel 5 i förordningarna (EG) nr 1502/95 och (EG) nr 1249/96 frisläppas när tullmyndigheten i den importerande medlemsstaten kontrollerat att lägsta innehåll av kärnor med glasaktigt utseende är lägst 73 %.

På grundval av de kvantiteter som på detta sätt meddelats, skall kommissionen, i förekommande fall, tillämpa de bestämmelser som föreskrivs i artikel 3.3 andra stycket.

2. Ansökningar i vilka en eller flera villkor skiljer sig från de villkor som anges i kungörelsen om inbjudan till ansökningar om importlicenser skall inte heller antas.

3. Om inte annat följer av artikel 3.5 får en ansökan inte dras tillbaka.

Artikel 3

1. Importlicensansökningar för durumvete med KN-nummer 1001 10 00 av en kvalitet som uppfyller bestämmelserna i artikel 1 skall lämnas in till behöriga myndigheter i varje medlemsstat inom den tidsfrist som anges i relevant förordning utfärdad av kommissionen.

2. Medlemsstaterna skall inom två arbetsdagar från den sista dagen för inlämnande av ansökningar underrätta kommissionen via telex, telefax eller telegram om

- antalet inlämnade ansökningar som kan antas, även om antalet är noll,
- den kvantitet durumvete för vilken ansökningar om importlicens har lämnats in,

— sökandenas namn och adresser.

3. Inom tre arbetsdagar räknat från den sista dagen för det underrättande som avses i punkt 2 skall kommissionen underrätta medlemsstaterna om huruvida licenser kommer att utfärdas för den totala kvantitet vete för vilken ansökningar har inlämnats eller ej. Om denna kvantitet överstiger den kvantitet som skall importeras under tidsperioden i fråga, skall kommissionen när den utfärdar licenser meddela medlemsstaterna med hur många procentenheter de måste sänka de kvantiteter för vilka ansökningar har lämnats.

Om samtliga importlicensansökningar som lämnats in mellan den 1 januari 1996 och det datum då denna förordning träder i kraft och de licenser som utfärdats under samma period och som meddelats kommissionen i enlighet med artikel 2.1 andra stycket överskrider de kvantiteter som föreskrevs i artikel 1, skall kommissionen tillämpa en nedsättningskoefficient för de kvantiteter som omfattas av var och en av dessa ansökningar och licenser. När det gäller redan utfärdade licenser skall den erhållna kvantiteten omfattas av den begränsade avgift som avses i artikel 1, medan återstoden upp till den kvantitet för vilken licensen utfärdats skall omfattas av den importavgift som gällde dagen då tullformalitetserna avklarades.

4. Importlicenser skall utfärdas under förutsättning att den sökande tillhandahåller bevis för att den säkerhet som föreskrivs i artikel 2.1 c andra strecksatsen har ställts.

5. Importlicenser skall utfärdas så snart som möjligt efter den underrättelse till kommissionen som föreskrivs i punkt 3 och under alla omständigheter inom tre arbetsdagar.

Giltighetstiden för import av durumvete skall vara begränsad till sju dagar.

Artikel 4

Importlicensen skall innehålla följande uppgifter och uppfylla följande villkor:

- I fälten 7 och 8 skall härkomstland respektive ursprungsland för produkten i fråga anges.
- I fälten 7 och 8 skall kryss sättas för "ja".
- I fält 9 skall kryss sättas för "nej".
- Genom undantag från artikel 8.4 i förordning (EEG) nr 3719/88 skall den kvantitet som övergår till fri omsättning inte överstiga den kvantitet som anges i fälten 17 och 18 och siffran "0" skall därför föras in i fält 19.
- I fält 20 skall en av följande uppgifter anges:

Trigo duro del código NC 1001 10 00, cuya calidad cumple con lo dispuesto en el Reglamento (CE) nº 2228/96

⁽¹⁾ EGT nr L 147, 30.6.1995, s. 13.

Hård hvede, KN-kode 1001 10 00, af kvalitet som fastsat i forordning (EF) nr. 2228/96

Hartweizen des KN-Codes 1001 10 00 von einer Qualität gemäß den Bestimmungen der Verordnung (EG) Nr. 2228/96

Σκληρός σίτος του κωδικού ΣΟ 1001 10 00, ποιότητας σύμφωνης με τις διατάξεις του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2228/96

Durum wheat CN code 1001 10 00, of which the quality conforms with the provisions of Regulation (EC) No 2228/96

Blé dur du code NC 1001 10 00, de qualité conforme aux dispositions du règlement (CE) n° 2228/96

Fruento duro, codice NC 1001 10 00, di qualità conforme a quanto prescritto dal regolamento (CE) n. 2228/96

Harde kwaliteitstarwe van GN-code 1001 10 00 die beantwoordt aan de bepalingen van Verordening (EG) nr. 2228/96

Trigo duro do código NC 1001 10 00, de qualidade conforme às disposições do Regulamento (CE) n° 2228/96

CN-koodiin 1001 10 00 kuuluva asetuksen (EY) N:o 2228/96 säännösten mukaista laatua oleva durumvehnä

Durumvete med KN-nummer 1001 10 00 av en kvalitet som uppfyller bestämmelserna i förordning (EG) nr 2228/96.

— I fält 24 skall en av följande uppgifter anges:

Derecho cero. Contingente arancelario para el trigo del código NC 1001 10 00 abierto de acuerdo con el Reglamento (CE) n° 3093/95 del Consejo (1)

Nultold. Toldkontingent for hård hvede, KN-kode 1001 10 00, åbnet i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 3093/95 (1)

Zollfrei. Mit der Verordnung (EG) Nr. 3093/95 des Rates (1) eröffnetes Zollkontingent für Hartweizen des KN-Codes 1001 10 00

Μηδενικός δασμός. Δασμολογική ποσόστωση σκληρού σίτου του κωδικού ΣΟ 1001 10 00 που έχει ανοιχθεί δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 3093/95 του Συμβουλίου (1)

Zero levy. Tariff quota for durum wheat falling with CN code 1001 10 00 opened under Council Regulation (EC) No 3093/95 (1)

Droit zéro. Contingent tarifaire blé dur du code NC 1001 10 00 ouvert par le règlement (CE) n° 3093/95 du Conseil (1)

Dazio zero. Contingente tariffario di frumento duro del codice NC 1001 10 00 aperto a norma del regolamento (CE) n. 3093/95 del Consiglio (1)

Nulrecht. Tariefcontingent voor harde tarwe van GN-code 1001 10 00 geopend bij Verordening (EG) nr. 3093/95 van de Raad (1)

Direito nulo. Contingente pautal do trigo duro, código NC 1001 10 00 aberto pelo Regulamento (CE) n° 3093/95 do Conselho (1)

Tulliton. Neuvoston asetuksella (EY) N:o 3093/95 (1) avattu CN-koodiin 1001 10 00 kuuluvan durumvehnän tariffikiintiö

Avgift 0. Tullkvot för durumvete med KN-nummer 1001 10 00 öppnad genom rådets förordning (EG) nr 3093/95 (1).

— Genom undantag från artikel 6.1 i kommissionens förordning (EG) nr 1162/95 (2) skall importlicensen för durumvete med KN-nummer 1001 10 00 gälla från och med dagen för utfärdandet enligt artikel 21.1 i förordning (EEG) nr 3719/88 till och med utgången av den sjätte dagen efter utfärdandet.

— Genom undantag från förordning (EEG) nr 3719/88 får rättigheterna i samband med licensen inte överlåtas.

Artikel 5

1. Den säkerhet för ärlighet som föreskrivs i artikel 2.1 c andra strecksatsen skall frisläppas vid licensens utfärdande.

2. Den säkerhet som föreskrivs i artikel 2.1 c tredje strecksatsen skall frisläppas efter uppvisande av bevis för att uppställda villkor uppfylls för de importerade kvantiteterna. Om de stipulerade kvalitetskraven inte uppfylls förverkas säkerheten för att användas till tullavgiften.

3. Det bevis som avses i punkt 2 skall tillhandahållas av kontrollorganet i den importerande medlemsstaten.

4. För att kontrollera att det importerade vetet är av önskad kvalitet skall den importerande medlemsstatens tullmyndighet ta separata representativa prover vid övergången till fri omsättning i gemenskapen och dessa skall sparas och hållas tillgängliga för kommissionen i minst sex månader.

5. De kostnader som sammanhänger med kontrollen samt kostnaderna för proverna skall bäras av innehavaren av importlicensen.

6. De referensmetoder för kontroll för fastställande av kvaliteten på det importerade durumvetet och som avses i punkt 2 är de som finns beskrivna i rådets förordning (EEG) nr 1908/84 (3).

Artikel 6

1. Medlemsstaterna skall underrätta kommissionen via telex, telefax eller telegram om följande:

a) Senast inom två arbetsdagar efter utfärdandet av importlicensen: den kvantitet vete för vilken licenser har utfärdats, tillsammans med datum för utfärdandet, produktens härkomstland och ursprungsland, samt licensinnehavarnas namn och adresser.

(1) EGT nr L 334, 30.12.1995, s. 1.

(2) EGT nr L 117, 24.5.1995, s. 2.

(3) EGT nr L 178, 5.7.1984, s. 22.

b) Senast den sista arbetsdagen i varje månad efter det att vetet har övergått till fri omsättning: de uppgifter som avses i a om den kvantitet vete, fördelad efter ursprungsland, som har övergått till fri omsättning.

2. De underrättelser som avses i punkt 1 skall göras även om inga ansökningar har lämnats in, inga licenser utfärdats eller ingen import ägt rum.

Artikel 7

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Den skall tillämpas från och med den 1 januari 1996.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 21 november 1996.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 2229/96

av den 21 november 1996

om fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av kommissionens förordning (EG) nr 3223/94 av den 21 december 1994 om tillämpningsföreskrifter för importordningen för frukt och grönsaker⁽¹⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 1890/96⁽²⁾, särskilt artikel 4.1 i denna,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 3813/92 av den 28 december 1992 om den beräkningsenhet och de omräkningskurser som skall tillämpas avseende den gemensamma jordbrukspolitiken⁽³⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 150/95⁽⁴⁾, särskilt artikel 3.3 i denna, och

med beaktande av följande:

I förordning (EG) nr 3223/94 anges som tillämpning av resultaten av de multilaterala förhandlingarna i Uruguay-

rundan kriterierna för kommissionens fastställande av schablonvärdena vid import från tredje land för de produkter och de perioder som anges i bilagan till den förordningen.

Vid tillämpningen av dessa kriterier bör schablonvärdena vid import fastställas till de nivåer som anges i bilagan till denna förordning.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De schablonvärden vid import som avses i artikel 4 i förordning (EG) nr 3223/94 skall fastställas enligt tabellen i bilagan.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 22 november 1996.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 21 november 1996.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT nr L 337, 24.12.1994, s. 66.

⁽²⁾ EGT nr L 249, 1.10.1996, s. 29.

⁽³⁾ EGT nr L 387, 31.12.1992, s. 1.

⁽⁴⁾ EGT nr L 22, 31.1.1995, s. 1.

BILAGA

till kommissionens förordning av den 21 november 1996 om fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker

(ecu/100 kg)

KN-nr	Kod för tredje land ⁽¹⁾	Schablonvärde vid import
0702 00 45	204	47,7
	624	131,9
	999	89,8
0707 00 40	624	124,4
	999	124,4
0709 90 79	052	85,8
	999	85,8
0805 20 31	204	103,9
	999	103,9
0805 20 33, 0805 20 35, 0805 20 37, 0805 20 39	052	58,8
	999	58,8
0805 30 40	052	67,1
	400	84,0
	528	44,9
	600	71,5
	999	66,9
0808 10 92, 0808 10 94, 0808 10 98	052	70,1
	060	46,4
	064	35,4
	400	77,9
	404	58,1
	999	57,6
0808 20 67	052	72,2
	064	79,7
	400	81,0
	624	66,9
	999	74,9

⁽¹⁾ Landsbeteckningar som fastställs i kommissionens förordning (EG) nr 68/96 (EGT nr L 14, 19.1.1996, s. 6).
Koden "999" betecknar "övriga ursprung".

II

(Rättsakter vilkas publicering inte är obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUT

av den 30 april 1996

om statligt stöd till förmån för La Seda de Barcelona SA beläget i El Prat de Llobregat, Katalonien och i Alcalá de Henares, Comunidad de Madrid

(Endast den spanska texten är giltig)

(Text av betydelse för EES)

(96/655/EG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 93.2 första stycket i detta,

med beaktande av Avtalet om upprättandet av Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, särskilt artikel 62.1 a i detta,

efter att berörda parter, i enlighet med ovan nämnda artiklar, fått tillfälle att inkomma med synpunkter, och

med beaktande av följande:

I

Den 30 november 1994 beslöt kommissionen att inleda förfarandet enligt artikel 93.2 i EG-fördraget, i fråga om

- avtalet mellan lönegarantifonden (Fondo de Garantía Salarial — Fogasa) och La Seda de Barcelona SA (LSB) genom vilket den senare parten under en bestämd period återbetalar 1 221 136 511 pesetas motsvarande den betalning som Fogasa erlagt för löner och avgångsvederlag som LSB var skyldigt sina tidigare anställda,
- avtalet genom vilket Institut Català de Finances (ICF) beviljade en garanti på 1,7 miljard pesetas för att täcka tre lån som beviljats av LSB inklusive motsvarande upplupna räntor,

— beslutet av Comunidad de Madrid att bemyndiga beviljandet av en garanti på 1 miljard pesetas för att täcka ett lån upptaget av LSB inklusive motsvarande upplupna räntor,

— förslaget från Comunidad de Madrid att bevilja undsättningsstöd till LSB i väntan på att företagets omstruktureringsplan revideras och kommissionens undersökning slutförs.

I och med detta beslut noterade kommissionen att den på grundval av den information som erhållits från den spanska regeringen inte kan avgöra om avtalet mellan Fogasa och LSB innebär statligt stöd.

Likaså kan kommissionen inte avgöra om den garanti som beviljats av ICF eller den garanti vars beviljande godkänts av Comunidad de Madrid innebär ett statligt stöd. Dock, med beaktande av att LSB var ett krisdrabbat företag, kom kommissionen till den slutledningen att båda de statliga garantierna innehöll minst ett inslag av statligt stöd. Därför, eftersom det existerar en betydande handel inom EES med alla de produkter som tillverkas av LSB, ansåg kommissionen att de nämnda garantierna kunde snedvrda konkurrensen. Eftersom omstruktureringsplanen, som skulle stödas av garantierna, svårigen skulle kunna återställa LSB:s livsduglighet, verkade omstruktureringsstödet varken uppfylla de villkor som ställts för godkännandet eller följa gemenskapens riktlinjer om stöd till syntetfibersektorn. Därför ansåg kommissionen att garantierna inte var förenliga med den gemensamma marknaden och med EES-avtalets funktion.

Dessutom kunde kommissionen inte godkänna förslaget från Comunidad de Madrid om att bevilja undsättningsstöd till LSB eftersom, trots att villkoren för ett godkännande uppfylldes, den spanska regeringen inte hade gett tillräckligt med information för att kommissionen skulle kunna avgöra om stödet, beviljat i form av garanti, uppfyllde de fastslagna villkoren för godkännandet av statliga garantier. Därför ansåg kommissionen att det föreslagna undsättningsstödet också var oförenligt med den gemensamma marknaden och EES-avtalets funktion.

I en skrivelse av den 27 december 1994 informerade kommissionen den spanska regeringen angående sitt beslut att inleda förfarandet enligt artikel 93.2 i fördraget. Övriga medlemsstater och intresserade parter informerades genom offentliggörande av skrivelsen i *Europeiska gemenskapernas tidning*⁽¹⁾.

II

I en skrivelse av den 21 februari 1995 lade den spanska regeringen fram sina synpunkter angående kommissionens beslut att inleda förfarandet enligt artikel 93.2 i fördraget och noterade att Comunidad de Madrid hade beviljat en garanti på 1 miljard pesetas för att täcka ett lån taget av LSB inklusive motsvarande upplupna räntor.

I en skrivelse av den 19 maj 1995 riktade kommissionen en begäran till den spanska regeringen om att klargöra situationen beträffande LSB:s ägarförhållanden och bad om information om de olika avtalens alla detaljer. I en skrivelse av den 27 juli 1995 anhöll den spanska regeringen om förlängd svarstid, vilket kommissionen beviljade i en skrivelse av den 2 augusti 1995. Därefter, i ett brev av den 6 oktober 1995, sände kommissionen en påminnelse till den spanska regeringen om att svara.

I sin skrivelse av den 20 oktober 1995 gav den spanska regeringen på nytt en beskrivning av LSB:s närhistoria och tillhandahöll en del av den begärda informationen. I ett brev av den 26 oktober 1995 tillhandahöll den spanska regeringen kopior av de olika dokumenten och i ett brev av den 27 november 1995 texten i den reviderade omstruktureringsplanen som tillämpats av LSB. Slutligen, i ett brev av den 5 februari 1996 informerade den spanska regeringen kommissionen angående den nyligen slutna överenskommelsen angående ägarskapet av de LSB-aktier som sålts av Akzo NV i juli 1991.

I en skrivelse av den 26 september 1995, parallellt med den korrespondens som uppstod direkt på grundval av beslutet att inleda förfarandet enligt artikel 93.2 i fördraget, riktade kommissionen en begäran till den spanska regeringen om att denna skulle lägga fram sina

synpunkter angående de pressrapporter enligt vilka de katalanska myndigheterna skulle ha beslutat angående injicering av kapital i LSB och att Comunidad de Madrid sannolikt även skulle göra detta. I en skrivelse av den 20 december 1995 noterade den spanska regeringen att LSB hade riktat en begäran till aktieägarna om bemyndigandet av en aktiekapitalsökning på 2 miljarder pesetas. Däremot var den spanska regeringen inte medveten om några som helst avsikter hos de katalanska myndigheterna att investera i LSB, och Comunidad de Madrid hade inte några sådana avsikter.

III

I sina synpunkter upprepade den spanska regeringen att LSB, som är Spaniens största tillverkare av syntetiska och cellulosebaserade fibrer och filament påverkades av den kraftiga nationella ekonomiska krisen 1991–1993 som hade förvärrat återverkan av den växande internationella konkurrensen inom syntetfibersektorn. De höga räntesatserna, prispresen och den sänkta efterfrågan på en del av LSB:s produkter ledde till sänkta vinster och drev Akzo NV, majoritetsägare i LSB, till att i juli 1991 sälja hela sitt aktieinnehav (57,508 % av aktiekapitalet, motsvarande 2 895 566 900 pesetas) till ett symboliskt pris på en peseta. Den påföljande rättssaken angående säljvalets giltighet ledde till förvirring rörande vem som ägde LSB, vars styrelse hade kontrollerats av Akzo. I väntan på ett avgörande i rättssaken upphävdes tillsvidare handeln med LSB:s aktier.

I slutet av 1991 insåg LSB sina ekonomiska svårigheter och behovet att förbättra sin konkurrenskraft och beslöt att det var nödvändigt att omstrukturera affärsverksamheten, varvid en omstruktureringsplan uppgjordes. Dock, trots att det totala värdet på LSB:s tillgångar översteg 40 miljarder pesetas, hade osäkerheten angående vem som ägde företagets aktiemajoritet och Akzos försäljning av majoritetsaktieinnehavet som i praktiken lämnade LSB utan styrelse, lett till att bolaget saknade en tillbörlig ledning. LSB blev totalt paralyserat och oförmöget att förhandla med de normala finansieringskällorna och drog på sig skulder till leverantörerna. Därför beslöt LSB ansöka om statliga garantier för att få krediter med normala marknadsvillkor och omsätta omstruktureringsplanen i praktiken. LSB började verkställa denna plan år 1992, men planens åtgärder hade reviderats för att, bland annat, åstadkomma en anpassning till de anmärkningar som kommissionen gjort i sina skrivelser av den 2 augusti 1993 och den 27 december 1994. I den senare skrivelsen informerades den spanska regeringen angående beslutet att inleda förfarandet enligt artikel 93.2 i fördraget.

Omstruktureringen innebar en betydande nedskärning av LSB:s arbetsstyrka genom en kombination av uppsägelser och naturliga avgångar:

(1) EGT nr C 253, 29.9.1995, s. 3.

LSB: personal 1990–1994

1990	1991	1992	1993	1994
2 629	2 281	1 785	1 707	1 513

En del av kostnaderna för personalnedskärningen täcktes av avtalet med Fogasa, enligt vilket LSB skulle återbetala de belopp inklusive ränta som Fogasa lagt ut för LSB motsvarande legitima krav från LSB:s tidigare anställda i fråga om löner och avgångsvederlag. Resten av nedskärningskostnaderna finansierades delvis med en kredit som erhöles med stöd av lånegarantier beviljade av ICF och Comunidad de Madrid, och delvis med företagets egna resurser.

Ett fullständigt genomförande av den reviderade omstruktureringsplanen skulle resultera i följande ändringar i LSB:s produktionskapacitet.

LSB:s produktion samt faktiska och förväntade kapacitet före och efter omstruktureringen i tusental ton

(1 000 ton)

Produkt	Produktion 1992 (enligt bilaga 1 i den spanska regeringens brev av den 6 oktober 1993)	Installerad kapacitet (enligt den reviderade omstruktureringsplanen framlagd av den spanska regeringen i ett brev av den 27 november 1995)	Kapacitet 1992, före verkställandet av omstruktureringsplanen (enligt bilaga 1 i den spanska regeringens brev av den 6 oktober 1993)	Planerad kapacitet efter omstruktureringen (enligt den reviderade omstruktureringsplanen) [förändring i % jämfört med kapaciteten 1992]
Filamentgarn för textila ändamål				
Viskos	3,3	4,2	4,2	3,7 [– 11,9 %]
Polyamid	2,0	8,0	8,0	0,0 [– 100,0 %]
Polyester	3,6	21,5	6,5	5,0 [– 15,4 %]
Filamentgarn för tekniska ändamål				
Polyamid	1,7	5,0	2,1	3,0 [+ 42,9 %]
Polyester	4,4	9,0	7,5	9,0 [+ 20,0 %]
Stapelfiber				
Polyester	43,8	60,0	60,0	50,0 [– 16,7 %]
Polymergranulat:				
Polyamid	2,5	Anges ej i planen	3,0	3,0 [0,0 %]
Polyester	22,7	34,0	52,0	34,0 [– 34,4 %]

Majoritetsaktieägarna i LSB har nyligen utnämnt en ny styrelse, vilket har återställt den normala ordningen i företaget i fråga om den dagliga ledningen av affärsverksamheten och beslutfattandet. Dessutom, även om inget slutligt utslag har givits i rättsaken angående ägarskapet för de aktier som tidigare tillhörde Akzo, har de olika parterna nått en överenskommelse: 12,6 % förblir hos den ursprungliga köparen, 24,9 % kommer att ägas av ett privat företag, Inversiones Ibersuizas S.L. och resten (20 %) motsvaras av en nedskärning av LSB:s aktiekapital.

Avtalen mellan Fogasa och LSB genom vilket den senare parten under en bestämd period återbetalar 1 221 136 511 pesetas. Detta belopp motsvarar betalningar som Fogasa lagt ut för löner och avgångsvederlag som LSB var skyldigt sina tidigare anställda.

Den spanska regeringen konstaterade att Fogasa är en oberoende organisation som arbetar för Spaniens departement för arbetsmarknad och social trygghet (Ministerio de Trabajo y Seguridad Social) och som finansieras genom arbetsgivaravgifter. Fogasa har som huvudsaklig uppgift att betala löner och avgångsvederlag som bankrutta eller krisdrabbade företag blivit skyldiga sina tidigare anställda. Fogasa beviljar inte företag lån, utan betalar ett avtal med företaget genom vilket detta bör återbetala, inklusive räntor, de totalbelopp som Fogasa betalat på företagets vägnar.

1992 friställde LSB vid inledningen av omstruktureringsprocessen 447 anställda, och drog därvid på sig skulder för löner och avgångsvederlag. I enlighet med det kungliga dekretet 505/1985 av den 6 mars 1985 angående organisationen och funktionen hos Fogasa, och dess tillämpning genom en förordning av den 20 augusti 1985, undersökte Fogasa individuellt kraven från alla tidigare LSB-anställda och betalade de skulder som befanns vara giltiga. Senare ingick Fogasa och LSB ett avtal daterat den 12 juni 1992 enligt vilket LSB skulle återbetala till Fogasa 1 221 136 511 pesetas med kvartalsvisa avbetalningar under åtta år. Detta belopp motsvarar de betalningar som Fogasa verkställt till tidigare LSB-anställda, totalt 939 335 777 pesetas (av vilka 233 828 880 pesetas motsvarar löner och 705 506 897 pesetas avgångsvederlag) och 281 800 734 pesetas för upplupna räntor på det nämnda beloppet under den nämnda perioden enligt en räntesats på 10 %, som var den så kallade lagliga räntesatsen (tipo legal de interés) den 30 juli 1992. Den spanska regeringen konstaterade att LSB fram till den 31 maj 1995 hade återbetalat 55 573 431 pesetas. Dessutom avkrävdes LSB att betala till Fogasa ett initialbelopp med anledning av de administrativa kostnaderna för uppgörandet av avtalet, som trädde i kraft den 30 juli 1992.

Den av LSB ställda garantin bestod av en inteckning med prioritet i mark och konstruktioner på LSB:s fastighet "El Retamar" i Alcalá de Henares, Comunidad de Madrid. Efter en teknisk kontroll av de uppgifter som erhållits av LSB accepterade Fogasa att fastigheternas värde var 8 miljarder pesetas.

På grund av dessa skäl ansåg den spanska regeringen att avtalet inte innebar statligt stöd.

Avtal genom vilket ICF beviljar en garanti på 1,7 miljarder pesetas som stöd för tre lån som beviljats LSB inklusive motsvarande upplupna räntor.

Den spanska regeringen konstaterade att styrelsen för ICF, som ägs av Generalitat de Catalunya, den 30 januari 1992 bemyndigade beviljandet av en lånegaranti till förmån för LSB. Senare, genom att avtal av den 21 februari 1992, beviljade ICF den nämnda garantin såsom stöd för tre lån som beviljats LSB, på ett totalbelopp på 1,5 miljarder pesetas med motsvarande räntor, upp till ett maximalbelopp på 200 miljoner pesetas. I enlighet med garantin svarar ICF för LSB:s skulder om LSB inte uppfyller sina skyldigheter i fråga om lånen.

De nämnda lånens detaljer är följande:

— *Caja de Ahorros de Cataluña* beviljade LSB ett lån på 750 miljoner pesetas, att återbetala kvartalsvis under fem år med förfallodag den 31 mars 1999, med två amorteringsfria år, med en räntesats som är 15 % det första året och därefter variabel enligt MIBOR (Madrid

Interbank offered Rate — Madrid-referensräntan) och med ett kommissionsarvode på 0,25 %.

— *Caja de Ahorros Pensiones de Barcelona/Caja General de Ahorro Popular* beviljade ett lån till LSB på 500 000 000 pesetas, att återbetala kvartalsvis under fem år, med förfallodag den 31 mars 1999, med två amorteringsfria år, med en räntesats som är 15 % det första året och därefter variabel med en räntesats som är MIBOR + 1,5 % och med ett kommissionsarvode på 0,25 %.

— *Banca Catalana SA* beviljade LSB ett lån på 250 miljoner pesetas, att återbetala kvartalsvis under fem år, med förfallodag den 27 mars 1999, med två amorteringsfria år, med en räntesats som är MIBOR + 1 % och med ett kommissionsarvode på 0,5 %.

LSB amorterar på lånekapital och betalar motsvarande räntor i enlighet med de återbetalningsplaner som specificerats i de olika låneavtalen.

Angående villkoren för garantin kan konstateras att LSB såsom administrativa initialkostnader betalade till ICF 0,5 % av garantibeloppet, dvs. 8,5 miljoner pesetas. LSB betalar också en årspremie på 1,75 % av garantibeloppet. Årspremien, som förfaller till betalning den 1 januari och den 1 juli täcker administrativa kostnader och en kompensation för den risk som hör till utställandet av garantin. Fram till den 31 december 1994 hade LSB betalat 82 926 825 pesetas till ICF i årspremier.

Som motgaranti beviljade LSB till ICF inteckningar med prioritet i två fastigheter i El Prat de Llobregat (Katalonien). Vid tidpunkten för beviljandet av garantin värderade ICF båda fastigheterna till 9 269 miljoner pesetas, medan LSB värderat fastigheterna till 25 980 374 330 pesetas.

Enligt pantvillkoren har ICF absolut prioritet framför alla andra fordringsägare och, som LSB går i konkurs, kan ICF i egenskap av kreditgivare med panträtt i fastighet avstå från att delta i de avtal mellan fordringsägare som undertecknas för att lösa situationen, utan att detta innebär någon som helst förlust av ICF:s rättigheter såsom fordringsägare. Denna rättighet behandlas i artikel 900 första stycket i den spanska handelsbalken (Código de Comercio). Mer generellt har kreditgivarna med panträtt i fastighet, enligt den spanska civillagen, prioritet framför övriga fordringsägare med det belopp som den aktuella skulden motsvarar, enligt kreditgivarnas relativa klassificering i jämförelse med de övriga fordringsägarna.

Den spanska regeringen hävdade att, om LSB hade anhållit om en liknande garanti av ett privat finansinstitut i stället för av ICF, skulle villkoren ha varit samma som de villkor som ställdes av ICF, vars handlande av korrekt och i enlighet med rådande marknadsförhållanden.

På grund av alla dessa skäl ansåg den spanska regeringen att avtalet inte utgjorde statligt stöd.

Beslut av Comunidad de Madrid att bemyndiga beviljandet av en garanti som stöd för ett lån som beviljats LSB plus motsvarande upplupna räntor, till ett belopp som inte överstiger 1 miljard pesetas

Den spanska regeringen konstaterade att Comunidad de Madrid den 21 april 1993 hade beslutat bemyndiga beviljandet av en lånegaranti till förmån för LSB, eftersom Comunidad de Madrid ansåg att företaget i annat fall inte kunde erhålla de medel som behövdes för att till fullo genomföra sin omstruktureringsplan, vilket skulle ha haft betydande efterverkningar för företagets livsduglighet i framtiden och särskilt för företagets anställda i Alcalá de Henares. Dock gick fristen för beslutets giltighet ut innan garantin kunde beviljas. Därför tog Comunidad de Madrid den 21 juli 1994 ett nytt beslut att bemyndiga beviljandet av en garanti såsom stöd för ett lån beviljat till LSB. Senare, genom ett avtal av den 16 september 1994, beviljade Comunidad de Madrid en garanti såsom stöd för ett lån på 1 miljard pesetas med motsvarande räntor beviljat till LSB av Bankinter, SA. Detta lån återbetalas kvartalsvis under fem år med förfalldag den 28 september 1999, inklusive två amorteringsfria år och en räntesats som motsvarar MIBOR + 0,5 %. Enligt den statliga garantin övertar Comunidad de Madrid LSB:s skulder om företaget inte uppfyller sina skyldigheter beträffande lånet.

LSB betalade inget administrativt initialarvode till Comunidad de Madrid, men skall betala en årspremie på 0,75 % av garantibeloppet som ersättning för administrativa kostnader och såsom kompensation för den risk som utställandet av garantin innebär.

Såsom motgaranti erbjöd LSB till Comunidad de Madrid inteckningar i två av LSB ägda fastigheter i Alcalá de Henares. På den mer värdefulla av dessa hade LSB genom ett avtal beviljat en inteckning med prioritet till Fogasa. Enligt en värdering utförd för LSB vid tidpunkten för beviljandet av garantin var det sammanlagda värdet på båda fastigheterna 12 274 165 000 pesetas, medan fastigheternas värde enligt Comunidad de Madrids värdering, baserad på värderingen utförd för LSB, tillsammans utgjorde 11 442 000 000 pesetas. Den spanska regeringen tillade att Comunidad de Madrid genom avtalet kunde kräva andra alternativa eller kompletterande garantier om Comunidad de Madrid ansåg sådana nödvändiga.

På grund av alla dessa skäl konstaterade den spanska regeringen att avtalet inte innebar ett statligt stöd.

Förslag från Comunidad de Madrid att bevilja undsättningsstöd till LSB i väntan på att företagets omstruktureringsplan revideras och kommissionens undersökning slutförs

Såsom tidigare noterats, beviljade Comunidad de Madrid den 16 september 1994 en garanti såsom stöd för de lån som beviljats LSB, trots det faktum att kommissionen höll på att undersöka förenligheten, bland andra aspekter, hos

beslutet att bemyndiga den nämnda garantin, och detta trots att kommissionen inte ännu hade fått en kopia av den reviderade omstruktureringsplanen. Därför övergavs avsikten att bevilja undsättningsstöd.

IV

I en skrivelse av den 3 april 1995 riktade kommissionen en begäran till Akzo Nobel NV, tidigare Akzo NV, att få information angående företagets förhållande till LSB. Akzo svarade i skrivelser av den 2 maj 1995, den 9 maj 1995 och den 15 maj 1995.

Akzo försäkrade att de, innan överföringen av deras aktieinnehav i juli 1991, i egenskap av majoritetsaktieägare hade gett LSB ett visst ekonomiskt stöd med avsikt att underlätta företagets omstrukturering. En del av detta stöd bestod av garantier så att LSB skulle få möjlighet att lyfta ytterligare medel från privatägda banker och sålunda undvika ett omedelbart likviditetsproblem. Bankerna tog dessa garantier i anspråk kort efter försäljningen av aktierna ägda av Akzo, som betalade motsvarande skulder och avstod från sina rättigheter angående kapitalbeloppen som uppgick till 3,7 miljarder pesetas. Även om Akzo inte på något sätt hade garanterat några som helst av LSB:s övriga skulder, gav Akzo nytt stöd till LSB genom att överta finansieringen av 57,5 % av den utestående banksskuld som saknade garanti. Detta innebar att Akzo genom subrogation kom att få en fordran på LSB till ett belopp på 4 117 141 026 pesetas, och genom ett lån underordnat det räntebelagda lånet ställde Akzo detta belopp till LSB:s förfogande fram till den 1 september 1993 och avstod sin rätt till räntor under denna period. Enligt Akzo gav detta stöd LSB en skälig finansiell struktur och bör ha gjort det möjligt för företaget att genomföra den behövliga omstruktureringen. Vid denna tidpunkt förväntade sig Akzo att det den 1 september 1993 skulle vara möjligt att avtala om en marknadsränta och en normal återbetalningsplan.

Dock fick Akzo i september 1993 information om att LSB:s ekonomiska situation ytterligare hade försämrats och att den avsedda omstruktureringen bara hade framskridit i blygsam omfattning. Akzo förlängde då på nytt, för undvikande av likviditetsproblem, den räntefria perioden fram till september 1994. På begäran av företaget och i samråd med Generalitat de Catalunya beslöt Akzo i 1994. På begäran av företaget och i samråd med Generalitat de Catalunya beslöt Akzo i 1994 att efterskänka återbetalningen av det underordnade lånet, och sålunda göra det möjligt för LSB att förbättra sin skuldsättningsgrad och koncentrera sig på de lönsammare delarna av verksamheten. Akzo noterade att beslutet att avstå rätten till räntorna på det underordnade lånet och efterskänka återbetalningen av huvudlånet inte var kopplat till någon som helst ekonomisk ersättning eller löfte eller beviljande av kompenserande fördelar från de spanska myndigheternas sida. Den efterskänkta skulden antecknades som "extraordinära inkomster" i LSB:s bokföring för 1994 och bidrog till företagets vinst under det året.

V

Inom ramen för förfarandet enligt artikel 93.2 inlämnades synpunkter i ärendet av British Polyolefin Textiles Association (BPTA), International Rayon & Synthetic Fibres Committee (CIRFS) och Hoechst Trevira GmbH & Co KG (Hoechst Trevira).

BPTA betonade sitt understöd för tillämpandet av riktlinjerna angående stöd till syntetfibersektorn och motsatte sig bestämt allt stöd till någon som helst tillverkare av fiber eller tråd som omfattas av de nämnda riktlinjerna, av den huvudsakliga orsaken att stöd som beviljas till ett visst företag för tillverkningen av vilken som helst fiber påverkar de övriga tillverkarna oavsett om dessa tillverkar samma fiber eller inte. BPTA frågade sig också varför LSB hade behövt stöd av statliga garantier.

CIRFS, som har LSB som medlem, och Hoechst Trevira uttryckte starkt stöd till förmån för tillämpandet av de nämnda riktlinjerna och förbud mot all typ av stöd som inte är i enlighet med dem. Hoechst Trevira angav också att, även om den genomsnittliga utnyttjandegraden av produktionskapaciteten för polyesterfiber för tekniska ändamål i Europa hade förbättrats från 66 % år 1993 till 78 % år 1994, så skulle ytterligare förbättringar av utnyttjandegraden försvagas av de effekter som kommer av att Allied Signal Fibers Europe SA installerar ny produktionskapacitet i Frankrike. Hoechst Trevira informerade även om sina egna uppskattningar av kapacitetsnivåerna i framtiden.

Genom en skrivelse av den 14 november 1995 sände kommissionen dessa synpunkter till den spanska regeringen, som i ett brev av den 7 februari 1996 upprepade en beskrivning av under vilka omständigheter de statliga garantierna hade beviljats och tillkännagav som sin åsikt att inget av avtalen för beviljande av garanti innebar statligt stöd, inte heller avtalet mellan Fogasa och LSB. Den spanska regeringen noterade också att ett fullständigt genomförande av omstruktureringsplanen skulle resultera i en nettoreduktion av LSB:s produktionskapacitet och bifogade en kopia av den berörda sidan från den reviderade omstruktureringsplanen.

VI

Kommissionen bör avgöra om villkoren i avtalet mellan Fogasa och LSB innebär statligt stöd eller inte enligt artikel 92.1 i fördraget och artikel 61.1 i EES-avtalet samt om garantierna beviljade av ICF och Comunidad de Madrid innebär statligt stöd.

Avtal mellan Fogasa och LSB genom vilket LSB under en bestämd period återbetalar 1 221 136 511 pesetas motsvarande den betalning som Fogasa erlagt för löner och avgångsvederlag som LSB var skyldigt sina tidigare anställda

Kommissionen motsätter sig inte ingripandet av Fogasa till den del ingreppet löste de legala kraven från en del av

LSB:s tidigare anställda i fråga om obetalda löner och avgångsvederlag. I detta avseende innehåller avtalet inget inslag av statligt stöd. Denna åtgärd avsedd att skydda arbetarnas rättigheter är i enlighet med artikel 3 j i fördraget.

Å andra sidan är de skyldigheter som företagen, enligt arbetslagstiftningen eller de kollektivavtal som undertecknats tillsammans med fackföreningarna, har att betala avgångsvederlag eller förtidspensioner, del av de normala verksamhetskostnaderna som företagen bör bestrida från sina egna resurser. Vilket som helst statligt bidrag i fråga om dessa kostnader bör betraktas som stöd, oavsett om betalningarna riktas direkt till företaget eller till arbetarna via statliga organ.

Enligt det kungliga dekretet 505/1985 och dess tillämpningsföreskrifter bör LSB enligt avtalet med Fogasa betala den så kallade lagliga räntesatsen, som var 10 % när avtalet trädde i kraft. För att avgöra om den nämnda räntesatsen är förenlig med rådande marknadsförhållanden brukar kommissionen i allmänhet göra en jämförelse med den vid tidpunkten gällande referensräntesatsen som fastställts av den berörda medlemsstaten. Dock har denna räntesats inte ännu fastställts för Spanien. Därför måste kommissionen, i enlighet med rådets resolution av den 20 oktober 1971⁽¹⁾, göra en jämförelse med medelräntesatsen på den berörda marknaden, i detta fall med den räntesats som noteras av privatbankerna i Spanien för lån som är längre än tre år. Detta är den räntesats som kommissionen har använt för jämförelser i tidigare fall där det har krävts en utvärdering av om det har förekommit statligt stöd eller inte i avtal som träffats mellan Fogasa och vissa privata företag (se kommissionens beslut 91/1/EEG)⁽²⁾.

Enligt statistik publicerad av den spanska centralbanken (Banco de España) var de privata bankernas medelräntesats för lån längre än tre år 17,28 % år 1992, dvs. betydligt högre än den räntesats som gällde enligt avtalet mellan Fogasa och LSB. Dessutom stipulerar avtalet inte betalning av extra ränta för försenade betalningar. Följaktligen är avtalets villkor inte förenliga med de marknadsförhållanden som rådde vid den tidpunkt då avtalet träffades mellan parterna.

Dessutom borde LSB enligt den i avtalet fastställda planen ha återbetalat 413 307 741 pesetas senast den 31 maj 1995, men det återbetalda beloppet var inte högre än 55 573 431 pesetas. Detta innebär att LSB vid denna tidpunkt var skyldigt totalt 357 734 310 pesetas i försenade betalningar och sålunda inte uppfyllde sina skyldigheter enligt avtalet. Det kan dock observeras att Fogasa inte har beslutat att ta sin panträtt i anspråk, trots att denna möjlighet tas upp i det kungliga dekretet 505/1985 och dess tillämpningsföreskrifter. Ett sådant förfarande är inte normalt för en fordringsägare som fungerar enligt allmänna marknadsvillkor.

⁽¹⁾ EGT nr C 111, 4.11.1971, s. 1.

⁽²⁾ EGT nr L 5, 8.1.1991, s. 18.

Därför innebär avtalet statligt stöd enligt definitionerna i artikel 92.1 i fördraget och i artikel 61.1 i EES-avtalet. Ett sådant statligt stöd är otillåtet eftersom kommissionen, enligt artikel 93.3 i fördraget, inte underrättades om stödplanen innan denna omsattes i praktiken. Kommissionen kan inte avgöra det exakta beloppet för det otillåtna statliga stöd som beviljats inom ramen för avtalet, men stödet uppgår till minst den finansiella fördel som kommer av att räntesatsen enligt avtalet inte är högre än 10 %.

Avtal genom vilket ICF beviljade en garanti som stöd för tre lån som upptagits av LSB plus motsvarande räntor, till ett belopp inte högre än 1,7 miljard pesetas

Eftersom ICF finansieras av Generalitat de Catalunya, har garantin statlig karaktär. Enligt avtalet skall LSB betala en årspremie till ICF för beviljandet av garantin, och den räntesats som LSB skall betala för de lån som erhållits tack vare garantin minskat med den årspremie som LSB betalar till ICF, kan anses vara jämförbar med den räntesats som en privat garant skulle ha tillämpat på ett företag som inte befinner sig i finansiella svårigheter på en fri marknad. Dessutom stipulerar avtalet att ICF, om garantin utmäts, kan återfå alla belopp som betalats inom ramen för garantin, genom ianspråktagande av panträtterna i fastigheter vars värde ICF anser överstiga det totala garantibeloppet. Slutligen så täcker garantin inte LSB:s alla skulder och har en begränsad varaktighet.

Följaktligen godtar kommissionen sannolikheten att en privat garant som opererar under normala marknadsförhållanden kunde vara villig att bevilja en garanti under liknande villkor som den statliga garantin. Dock har den spanska regeringen inte låtit förstå att det faktiskt skulle existera en garant som är villig att bevilja en sådan garanti. Tvärtom har den spanska regeringen i flera sammanhang bekräftat att LSB såg sig tvunget att ansöka om statlig garanti för att få marknadsmässiga krediter, på grund av den osäkerhet som rådde i fråga om vem som ägde de aktier som tidigare innehades av Akzo NV och den därpå påföljande förklaringen som betecknade företagets dagliga förvaltning, samt bristen på tillit till företagets förmåga att uppfylla de finansiella skyldigheter som det hade avtalat om med sina fordringsägare. Därför måste kommissionen dra slutsatsen att LSB utan tillgång till den statliga garantin inte kunde ha fått lån från den privata sektorn med jämförbara villkor och att ingen marknadsmässig garant skulle ha varit villig att bevilja en garanti vars villkor kunde jämföras med den statliga garantins villkor. Med beaktande av att denna garanti innebär ett åtagande från ICF:s sida att svara för LSB:s skyldigheter om LSB inte klarar av dem, ändrade beviljandet av garantin de privata kreditgivarnas uppfattning angående riskerna knutna till att bevilja detta företag lån. Följaktligen gav den statliga garantin LSB möjlighet att erhålla medel för omstrukturering av sina affärsoperationer — medel som företaget inte hade fått tillgång till under andra omständigheter.

Därför innebär avtalet statligt stöd enligt definitionerna i artikel 92.1 i fördraget och i artikel 61.1 i EES-avtalet, vilket i likhet med det statliga stöd som avtalet mellan Fogasa och LSB innebär är olagligt, eftersom kommissionen inte underrättades, enligt artikel 93.3 i fördraget, om förslaget att bevilja garantin innan beviljandet omsattes i praktiken. Dock kan kommissionen fortfarande inte avgöra det exakta beloppet för det otillåtna statliga stöd som beviljats inom ramen för avtalet.

Beslut av Comunidad de Madrid genom vilket man bemyndigar beviljandet av en garanti som stöd för ett lån som beviljats LSB plus motsvarande upplupna räntor, till ett belopp som inte överstiger 1 miljard pesetas

Den spanska regeringen noterade att LSB måste ansöka om en ny statlig garanti av Comunidad de Madrid, på grund av den fortlöpande osäkerhet som rådde i fråga om vem som ägde de aktier som tidigare tillhört Akzo NV.

Följaktligen, enligt ett liknande resonemang som utgjorde grund för utvärderingen av avtalet genom vilket ICF beviljade en garanti för att täcka vissa lån som uttagits av LSB, måste kommissionen sluta sig till att det skulle ha varit föga sannolikt att företaget utan den statliga garantin från Comunidad de Madrid skulle ha fått lån från Bankinter SA eller någon annan marknadsmässig finansieringskälla med likadana villkor, och att ingen privat garant skulle ha varit villig att bevilja en garanti med samma villkor som den statliga garantin. Med beaktande av att denna garanti innebär ett åtagande från Comunidad de Madrids sida att ta på sig LSB:s skyldigheter i det fall att företaget inte klarar av dessa, påverkade beviljandet av garantin kreditgivarens uppfattning angående den risk som var knuten till beviljandet av lån till LSB. Följaktligen gav garantin företaget möjlighet att erhålla nya medel för omstruktureringen av sin affärsverksamhet, med villkor som företaget inte skulle ha haft tillgång till på annat sätt.

Därför, oberoende av att villkoren kan anses vara marknadsmässiga, innehåller även det avtal genom vilket Comunidad de Madrid beviljade en statlig garanti, inslag av statligt stöd enligt definitionerna i artikel 92.1 i fördraget och artikel 61.1 i EES-avtalet. Därtill kommer att detta stöd dessutom är olagligt, eftersom kommissionen inte underrättades, enligt artikel 93.3 i fördraget, om förslaget att bevilja garantin innan beviljandet omsattes i praktiken. Inte heller här kan kommissionen avgöra det exakta beloppet för det berörda otillåtna statliga stödet.

Förslag från Comunidad de Madrid att bevilja ett undsättningsstöd till LSB i väntan på att företaget reviderar sin omstruktureringsplan och kommissionens undersökning slutförs

Med beaktande av att den spanska regeringen övergav sitt förslag att bevilja ett undsättningsstöd till LSB, är frågan om förenlighet inte längre relevant.

VII

Efter att kommissionen har kunnat konstatera förekomsten av otillåtet statligt stöd i avtalet mellan Fogasa och LSB samt i avtalen genom vilka ICF och Comunidad de Madrid beviljade garantier för att täcka diverse lån som uttagits av LSB plus motsvarande upplupna räntor, måste kommissionen avgöra om ett sådant stöd är förenligt med den gemensamma marknaden och EES-avtalets funktion.

I artikel 92.1 i fördraget fastslås att, om inte annat föreskrivs i fördraget, stöd som ges av en medlemsstat eller med hjälp av statliga medel, av vilket slag det än är, som snedvrider eller hotar att snedvrیدا konkurrensen genom att gynna vissa företag eller viss produktion, är oförenligt med den gemensamma marknaden i den utsträckning det påverkar handeln mellan medlemsstaterna. På motsvarande sätt anges genom bestämmelserna i artikel 61.1 i EES-avtalet att, om inte annat föreskrivs i avtalet, sådant stöd är oförenligt med EES-avtalet.

Mellan medlemsstaterna och EES-staterna förekommer handel med alla de produkter som tillverkas av LSB (t.ex. år 1994 cirka 40 000 ton polyamidgarn för tekniska ändamål och cirka 75 000 ton polyestergarn för tekniska ändamål). Det betyder att allt stöd som beviljas LSB förstärker dess ställning i förhållande till konkurrenterna och sålunda påverkar handeln mellan medlemsstaterna och snedvrider konkurrensen.

Därför måste kommissionen avgöra om någon av bestämmelserna i fördraget och EES-avtalet kan tillämpas så att sådant statligt stöd kan anses vara förenligt med den gemensamma marknaden och EES-avtalet.

Det statliga stöd som här diskuteras ingår i de avtal som är avsedda att underlätta omstruktureringen av LSB med målet att återställa företagets livskraft på lång sikt genom att genomföra en omstruktureringsplan. Ett fullständigt genomförande av planen för med sig sociala kostnader och investeringskostnader. Följaktligen bör stödet utvärderas med beaktande av gemenskapens riktlinjer angående statliga undsättnings- och omstruktureringsstöd för krisdrabbade företag⁽¹⁾. I dessa riktlinjer fastställs att dessa stöd bör vara nära anknutna till genomförandet av en sund saneringsplan vars mål är att återställa företagets livskraft på lång sikt och som inbegriper åtgärder som i mån av möjlighet motverkar de ogynnsamma följder som ett stöd kan förorsaka konkurrenterna. Ett av villkoren är också att beloppet för och intensiteten hos stödet måste begränsas till vad som är strikt nödvändigt för att genomföra omstruktureringen och att stödet bör vara i proportion till de förväntade fördelarna enligt gemenskapens perspektiv.

Vad beträffar det första villkoret, så har omstruktureringen resulterat i en gradvis nedskärning av LSB:s arbetsstyrka, med vilket man har garanterat arbetsplatserna för de kvarvarande anställda. Likaså håller företaget på att rationalisera sin affärsverksamhet genom att avveckla de delar som inte längre är livskraftiga och omstrukturera de delar som har förutsättningar att bli konkurrenskraftiga utifrån realistiska antaganden angående framtida exploateringsförhållanden och marknadsutvecklingen för de berörda produkterna. I fråga om de sistnämnda operationerna beskriver planen den aktuella och framtida situationen för de olika marknaderna och LSB:s position på var och en av dessa, och skisserar upp en strategi som omfattar de specifika investeringar som skulle vara nödvändiga för att återställa företagets livsduglighet på skälig sikt. Därför verkar den reviderade planen ge LSB möjligheter att komma tillbaka till ett läge där företaget kan konkurrera med egna medel på marknaden utan behov till ett nytt statligt stöd. Denna slutledning stöds av informationen från den spanska regeringen angående företagets aktuella ekonomiska situation, som enligt en jämförelse av siffrorna för år 1995 och 1994 visar en ökning av försäljningen och vinsten, då man från 1994 års resultat avdrar den kraftiga förbättring som åstadkoms av att Akzo beslöt efterskänka återbetalningen av det underordnade lånet på ett totalbelopp på 4 117 141 026 pesetas. Sålunda uppfylls det första villkoret för ett bemyndigande av omstruktureringsstödet.

Vad beträffar det andra villkoret, som innebär att omstruktureringsplanen bör inbegripa åtgärder som i mån av möjlighet motverkar de negativa följder som kan åsamkas konkurrenterna, måste kommissionen avgöra vilken effekt planen skulle ha på LSB:s produktionskapacitet. I detta fall måste kommissionen jämföra den kapacitet som LSB har efter omstruktureringen med kapaciteten den 12 juni 1992, som är det datum då det första avtalet angående genomförandet av planen trädde i kraft, dvs. det datum då avtal ingicks mellan Fogasa och LSB. I bilaga 1 till den spanska regeringens brev av den 6 oktober 1993 förekommer uppgifter i anslutning till LSB:s produktionskapacitet år 1992.

LSB:s kapacitet före igångsättning av omstruktureringsplanen förekom inte i den reviderade versionen av planen, som bara hänvisar till företagets "installerade kapacitet" utan att ange vid vilken tidpunkt företaget uppnådde denna kapacitetsnivå. Ändå indikerar planen uttryckligen att LSB redan hade genomfört en betydande nedskärning av produktionskapaciteten i fråga om polyestergarn för textila ändamål före påbörjandet av den marknadsanalys som ledde till utarbetandet av en omstruktureringsplan. Dock ingår den berörda kapaciteten i planens uppgifter om LSB:s "installerade kapacitet". Dessutom har den spanska regeringen aldrig antytt att de uppgifter som regeringen tidigare lagt fram i fråga om företagets kapacitet 1992 skulle vara felaktiga eller bristfälliga. Dessa uppgifter återgavs i kommissionens tillkännagivande om påbörjan-

(1) EGT nr C 368, 23.12.1994, s. 12.

det av ett förfarande enligt artikel 93.2 i fördraget, men varken LSB eller någon annan berörd part kom med några som helst synpunkter. Sålunda måste kommissionen dra den slutsatsen att LSB:s produktionskapacitet före igångsättningen av omstruktureringsplanen är den kapacitet som anges i den första bilagan till den spanska regeringens brev av den 6 oktober 1993, och inte den kapacitet som uttrycks som "installerad kapacitet" i den reviderade omstruktureringsplanen.

Ett fullständigt genomförande av omstruktureringsplanen skulle inte innebära några som helst ändringar i LSB:s produktionskapacitet i fråga om polyamidpolymergranulat (som hålls kvar på 3 000 ton, dvs. på samma nivå som 1992) och skulle innebära en minskning av produktionskapaciteten för polyesterpolymergranulat (från 52 000 ton år 1992 till 34 000 ton) och för viskosgarn för textila ändamål (från 4 200 ton år 1992 till 3 700 ton). Man kan anse att dessa kapacitetsminskningar räcker till för att minimera de eventuella negativa effekter som omstruktureringstödet kunde ha på LSB:s konkurrentföretag, i den mån det är möjligt att genomföra minskningarna utan att äventyra omstruktureringsplanens mål, som är att återställa LSB:s livsduglighet.

De övriga produkterna som tillverkas av LSB faller dock inom räckvidden för tillämpandet av gemenskapens riktlinjer angående stöd till syntetfibersektorn. Dessa riktlinjer infördes år 1997 för att undvika beviljandet av stöd som skulle leda till en ökning av produktionskapaciteten inom branschen. Dessa riktlinjer har senare reviderats i flera omgångar, och därför bör förekomsten av otillåtet statligt stöd i de enskilda berörda avtalen utvärderas enligt den version 1993–1996 av riktlinjerna⁽¹⁾ som gällde vid det datum då kommissionen inledde det aktuella förfarandet enligt artikel 93.2 i fördraget och som ännu var i kraft den 27 november 1995, som var datum för det brev i vilket de spanska myndigheterna försåg kommissionen med de sista begärda uppgifterna för undersökning av stödets förenlighet.

I version 1993–1996 av riktlinjerna fastslås att bemyndigandet av investeringsstöd under alla omständigheter är beroende av betydande minskning av produktionskapaciteten hos stödets mottagare, dvs. den totala produktionskapaciteten för fiber och tråd såsom den avses inom riktlinjernas tillämpningsområde.

För att kunna avgöra om en reduktion på cirka 25 % i detta konkreta fall är betydande enligt riktlinjernas defini-

tioner, måste kommissionen undersöka fallets detaljer, inklusive det berörda företags geografiska läge och konsekvenserna för branschen.

I första hand, såsom ovan har noterats, är avsikten med ett fullständigt genomförande av omstruktureringsplanen att återställa LSB:s livsduglighet på lång sikt och sålunda garantera arbetsplatserna för den kvarvarande arbetsstyrkan. LSB är beläget i el Prat de Llobregat, Katalonien och i Alcalá de Henares, Comunidad de Madrid. Vid Spaniens inträde i Europeiska gemenskapen ansåg man att dessa regioner uppfyller villkoren för att få tillgång till en finansiering enligt mål 2 i gemenskapens strukturfonder, vars avsikt är att omforma regioner som är allvarligt påverkade av industriell nedgång.

I andra hand, vad beträffar effekterna på kapaciteten, skulle ett fullständigt genomförande av den reviderade omstruktureringsplanen resultera i en produktionskapacitetsminskning inom EES på 2 % för polyamidfilamentgarn för textila ändamål, på knappt 0,5 % för polyesterfilamentgarn för textila ändamål och på 1,5 % för polyesterstapel-fiber. Dock skulle resultatet även vara en produktionsökning inom EES på knappt 1 % för polyamidfilamentgarn för tekniska ändamål och på cirka 1 % för polyesterfilamentgarn för tekniska ändamål. Oberoende av andra ändringar som påverkar branschens produktion och kapacitet inom EES, skulle de indikerade ändringarna minska produktionskapaciteten för de berörda produkterna inom EES med cirka 1 % (från cirka 1 650 000 ton år 1992 till cirka 1 630 000 ton) och förbättra den genomsnittliga utnyttjandegraden av kapaciteten för dessa produkter, som år 1992 låg på 77,5 %. Det betyder att de negativa effekterna som den förutspådda ökningen av LSB:s produktionskapacitet för garn för tekniska ändamål kunde ha för konkurrensen, mer än väl kompenseras av den förutspådda minskningen av produktionskapaciteten för filamentgarn för textila ändamål och stapelgarn.

Följaktligen kan av ovan nämnda orsaker anses att ett fullständigt genomförande av omstruktureringsplanen ger en betydande nettominskning av LSB:s produktionskapacitet för syntetiska fibrer och garn som faller inom riktlinjernas tillämpningsområde. Det betyder att det statliga stöd som ingår i det avtal genom vilket Comunidad de Madrid beviljade en garanti för ett lån upptaget av LSB är förenligt med den relevanta versionen av direktiven.

Därför innebär ett fullständigt genomförande av åtgärderna i den reviderade omstruktureringsplanen att de eventuella negativa följderna som stödet kan förorsaka LSB:s konkurrenter kompenseras så långt som möjligt, utan att LSB:s utsikter att återfå sin livsduglighet undermineras. Följaktligen uppfylls det andra villkoret för ett bemyndigande av omstruktureringstödet.

⁽¹⁾ EGT nr C 346, 30.12.1992, s. 2. Giltighetsperioden för denna version av riktlinjerna har förlängts två gånger — se EGT nr C 224, 12.8.1994, s. 4, och EGT nr C 142, 8.6.1995, s. 4.

Vad beträffar det tredje villkoret, som säger att stödet bör begränsas till det som är nödvändigt för att kunna genomföra omstruktureringen, så är beloppet för det statliga stöd som ingår i avtalet mellan Fogasa och LSB direkt relaterat till antalet tidigare LSB-anställda till vilka Fogasa betalade inestående löner och avgångsvederlag. Det statliga stöd som ingår i avtalen genom vilka ICF och Comunidad de Madrid beviljade garantier för lån som upptagits av LSB, innehåller inte heller i sig något omedelbart finansiellt värde för företaget, utan bidrar enbart till att underlätta företagens möjligheter att få krediter som har marknadsmässiga villkor och som behövs för att finansiera omstruktureringen. Det betyder att det omstruktureringssöd som avtalen innebär inte skulle leda till att LSB skulle få tillgång till extra kassaflöden som kunde användas för aggressiva och snedvridande aktiviteter på marknaden eller för att genomföra nyinvesteringar som inte är kopplade till omstruktureringssödet. Följaktligen uppfylls det tredje villkoret för ett bemyndigande av omstruktureringssödet.

Sammanfattningsvis, förutsatt att LSB genomför den reviderade omstruktureringssödet i sin helhet och att den samtidiga kapacitetsminskningen är irreversibel, så uppfyller det statliga stöd som ingår i avtalen villkoren som stipuleras i gemenskapens riktlinjer angående statligt undsättnings- och omstruktureringssöd till krisdrabbade företag.

Det är dock oundgängligt att omstruktureringssödet enbart får bidra till att återställa förmånstagarens livsduglighet enligt den etablerade planen och att stödet inte får användas för att öka kapaciteten, utom om en ökning anses fundamental för att uppnå målet och ingår i den framlagda omstruktureringssödet. Detta är orsaken till att kommissionen i regel förutsätter framläggandet av årliga rapporter med detaljerade uppgifter om genomförandet av planerna.

Slutligen har kommissionen konstaterat, att förutsättningen för att den skall bemyndiga statliga garantier är att avtalet stipulerar specifika villkor för återvinning av garantierna för att garanten skall ges möjlighet att få tillbaka de belopp denne betalat på grund av en garanti.

De avtal genom vilka ICF och Comunidad de Madrid beviljade garantierna stipulerar sådana villkor, och ger därför inte kommissionen någon orsak att tro att de statliga garantierna inte skulle kunna ianspråkta de fastställda säkerheterna som krävdes för att man skulle gå i borgen för garantierna, i det fall att LSB inte skulle uppfylla sina skyldigheter inför sina kreditgivare i fråga om de garanterade krediterna.

Därför uppfyller avtalens alla inlag av statligt stöd de uttryckliga kriterierna för ett tillämpande av det undantag

som definieras i artikel 92.3 c i fördraget och i artikel 61.3 c i EES-avtalet, enligt vilka stöd kan bemyndigas för att underlätta utvecklingen av vissa näringsverksamheter eller vissa regioner, när det inte påverkar handeln i negativ riktning i en omfattning som strider mot det gemensamma intresset. Därför är stödet förenligt med den gemensamma marknaden och EES-avtalets funktion.

VIII

I det fall att LSB inte, inom den tid som specificeras i avtalet mellan LSB och Fogasa, skulle återbetala hela det belopp som Fogasa betalat till företagens tidigare anställda plus hela beloppet för de räntor som upplupit enligt avtalet, och om Fogasa skulle besluta att inte ta den ställda panten i anspråk, som erbjudits av LSB som säkerhet eller inte skulle vidta andra åtgärder för att indriva hela skuldbeloppet, måste kommissionen utvärdera möjligheten att det förekommer ett nytt statligt stöd till förmån för LSB och, om ett sådant stöd konstateras föreligga, om det är förenligt med den gemensamma marknaden och EES-avtalets funktion. Liknande utvärderingar skulle bli aktuella om LSB inte skulle börja återbetala på lånekapitalet och räntorna på alla eller del av de krediter som beviljats med stöd av garantierna som ställts av ICF och Comunidad de Madrid, och om den ena eller båda av dessa garantier skulle överta de skulder som LSB dragit på sig, men inte skulle utmäta de hypotek som erbjudits av företaget som säkerhet för beviljandet av garantierna eller inte skulle vidta andra åtgärder för att indriva hela det berörda beloppet.

Kommissionen måste dock återigen betona att det inte finns orsak att anta att LSB skulle underlåta att uppfylla sina plikter att återbetala lånekapitalet och räntorna på någon av de krediter som beviljats med stöd av garantierna som ställts av ICF och Comunidad de Madrid, eller företaget möjligen skulle dra sig undan sin plikt att återbetala hela det belopp som Fogasa betalat till företagens tidigare anställda plus motsvarande upplupna räntor, på det sätt som förutsätts enligt den plan som fastställts i avtalet med Fogasa.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. Med förbehåll för att de villkor uppfylls som fastställs i artikel 1.2 och 1.3, är de inlag av statligt stöd som ingår i avtalen och som uppräknas i det följande, förenliga med den gemensamma marknaden enligt definitionerna i artikel 92.3 c i fördraget och med EES-avtalets funktion enligt definitionerna i dess artikel 61.3 c:

- Avtalet mellan Fondo de Garantía Salarial och La Seda de Barcelona SA, genom vilket företaget under en bestämd period återbetalar ett belopp på 1 221 136 511 pesetas motsvarande de betalningar som Fondo de Garantía Salarial erlagt för företagets skulder till tidigare anställda för inestående löner och avgångsvederlag.
- Avtalet genom vilket Institut Català de Finances beviljade en garanti för att täcka tre lån upptagna av La Seda de Barcelona SA och betalningen av upplupna räntor, till ett totalbelopp som inte överskrider 1,7 miljarder pesetas.
- Avtalet genom vilket Comunidad de Madrid beviljade en garanti för att täcka ett lån upptaget av La Seda de Barcelona SA och betalningen av upplupna räntor, till ett totalbelopp som inte överskrider 1 miljard pesetas.

2. Den 31 december 1999 får produktionskapaciteten vid La Seda de Barcelona SA i fråga om alla typer av stapelfiber och filamentgarn för tekniska och textila ändamål baserade på polyamid, polyester, polypropylen och akryl inte överstiga 67 000 ton, som en följd av ett fullständigt genomförande av den omstruktureringsplan som den spanska regeringen lämnade in till kommissionen genom en skrivelse av den 27 november 1995.

3. Inom tre månader från slutet av innevarande räkenskapsår, och inom tre månader från slutet av alla därpå följande räkenskapsår, fram till att kommissionen har fått säkert besked om att La Seda de Barcelona SA har genomfört den reviderade omstruktureringsplanen fullständigt, skall Spanien förse kommissionen med en årlig rapport som specificerar a) hur företagets tillämpande av planen har framskridit, inklusive en deklARATION av produk-

tionskapaciteten i ton för envar av produkterna, b) alla typer av stöd som företaget har mottagit efter dagen för detta beslut, c) företagets finansiella ställning, d) det totala belopp som företaget återbetalat inom ramen för avtalet med Fondo de Garantía Salarial och de totala belopp som företaget återbetalat med avseende på de lån och motsvarande räntor som företaget erhållit med stöd av garantierna från Institut Català de Finances och Comunidad de Madrid, och e) det totalbelopp som företaget betalat till Institut Català de Finances och Comunidad de Madrid som årspremie med anledning av de beviljade kreditgarantierna.

Artikel 2

Spanien skall inom två månader från dagen för delgivningen av detta beslut informera kommissionen om vilka åtgärder som vidtagits för att uppfylla bestämmelserna i artikel 1.2 och 1.3.

Artikel 3

Detta beslut riktar sig till Konungariket Spanien.

Utfärdat i Bryssel den 30 april 1996.

På kommissionens vägnar

Karel VAN MIERT

Ledamot av kommissionen